

היה מביא פרק שני סוטה

טו

עין משפט
גד מצוה

ה"ג: ומקטירו ב"ד. ולא גרס: אטו בקלי גרם מקטר ליה. ודכי קא קטיר ליה: מקטירו ס"ד ודכי עדין לא מלטה, וסיפח קטני: ומולחו ונתנו על גבי האשים, אלמלא היסר הוא דמקטר ליה! אללא אימא מעלהו להקטירו בקלי שרת. פלומר, מעלהו בקלי גרם להקטירו למטר שקמיקטו. קרב הקומץ למר בראית תורה אור

טעונה נסכים. אלל לאינה טעונה נסכים משום לאינה צנדר ונדעה - די"ל ה"פ: צדין הוא, מאחר שהוא חוטא היה צריך לעונשו להביא קרבן גדול, אבל צבור ומעשר אינו צדין. **סבר** לה ברבי אלעזר הקפר. הכא משמע דרבי שמעון רבי אלעזר הקפר סבירא להו דאפילו נזיר טהור חוטא הוא, דהא נזיר טמא היה מביא חטאת העוף, ועופות אינם טעונים נסכים, כדאימא צפרק "שמי מדות" (מנחות דף 5:). והכי איתא בהדיא נמי צפרק קמא דנדרים (דף 97) וצפרק ג' דנזיר (דף 97 יב), דאף על גב דקרא נזיר טמא כתיב - אכן אפילו נזיר טהור קאמרין דקסדר רבי אלעזר הקפר חוטא הוא. והיינו טעמא דכתיב קרא נזיר טמא - הואיל ושהה בחטא, וקשה משמעטא קמייתא דנזיר (דף 13:), דתנן: "אהא נאה" - הרי זה נזיר, ודלמא אסתגה לפניו צננות קאמר? אמר שמואל: שתפוס צערה, ואמר "אסתגה". נזירא עבד מילתא דעבירה ואמרין ליה נאה? אכן, אפילו רבי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא הוא - הני מילי גבי נזיר טמא, דאידי דבעי מיסתרי דילמא אחי למיעבד על נזירותיה. אבל נזיר טהור - לאו חוטא קרין ציה! ואם תאמר: שמואל סבירא ליה התם אליבא דרבי אלעזר הקפר דנזיר טהור לאו חוטא, וסתמא דגמרא דכא דפ"ג דנזיר (דף 97 יט). לאו כשמואל, וסתמא דמתניתין דקרי ליה נאה - אליבא דרבנן דאמרי לאו חוטא, לפוס סתמא דגמרא. *אם כן, מיקשה דשמואל אדשמואל, דאמר פרוק קמא דתענית (דף 97 א:), כל היושב בתענית נקרא חוטא, סדר לה כרבי אלעזר הקפר, ותענית כנזיר טהור הוא, דאמרין צפ"ק דנדרים (דף 97 יא):

רבנן אמיא: מעליהו בקלי שרת להקטירו. s. קרבן מנחתך במלח המלח וגו'. s. "קרב הקומץ שריה נאכלין" s. מנעין? דכתיב: "והקטיר הכהן את אוזבתה" וגו' וכתוב: "והנותרת מן המנחה לאהרן ולבניו". קרב הקומץ, קמור בראית ליה וקמור בראית ליה, דאיתמר: *הקומץ מאימתי מתיר שריים באכילה? רבי הנינא אמר: משתשדט בו האור, רבי יוחנן אמר: אמשיצת האור ברובו. s. "ורשאיין הכהנים ליתן דתובו יין ושמן ודבש". מאי מעמא? אמר קרא: "דמשחה" - *הגוריה, כדרך שהמלכים אוכלין. s. "ואין אסורין אלא מלחמין" - דכתיב: *א"ר שמעון בן דקיישי: באפיטו חמין חלקם, *א"ר שמעון בן המנחות" כו'. s. וכך המנחות טעונות שמן ורובנה? ! והאיפא מנחת חומא, דרחמנא אמר: *א"ר ישים עריה שמן ולא יתן עריה רבונה! הכי קאמר: בר המנחות טעונות שמן ומנחת חומא, אף על פי שאינה טעונה שמן ורובנה - באה מן החמין ובאה סלת. מנחת העומר, אע"פ שהיא באה מן השעורין - טעונה שמן ורובנה, ובאה גרש. וזו אינה טעונה לא שמן ולא רבונה, ובאה מן השעורין, ובאה קמח. *תניא, אמר ר"ש: בדין הוא שתהא מנחת חומא טעונה שמן ורובנה, שלא יהא חומא נשפר. ומפני מה אינה טעונה - שלא יהא קרבנו מהודר. ובדין הוא שתהא חמא חלב טעונה נסכים, *שלא יהא חומא נשפר. ומפני מה אינה טעונה - שלא יהא קרבנו מהודר. אבל חפאתו של מצורע ואשמו - הטעונין נסכים, לפי שאין באין על חמא. איני?! *האמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: על שבועה דברים נגעים באין וכו'! התם מנגיעה הוא דאיפפר ליה, פי מיייתי קרבן - לאשתרוי בקדשים הוא דקא מיייתי. אלא מעתה, חפאת נזיר תהא טעונה נסכים, לפי שאינה באה על חמא! סבר ליה ברבי אלעזר הקפר, *דאמר: נזיר גמיו חומא הוא. s. "רבן גמליאל אומר בשם" כו'. s. תניא, אמר ר' הן רבן גמליאל לחכמים: סופרים, הניחו לך ואדרשנה *במין חומר. ועוד קשיא מפרק בתרא דכריתות (דף 97 טו) דאמר: [חמא] שאין אנו מכירין צו אלל המקום - יוס הכפורים מכפר. וקא פריך: ספק נזיר שעבר עליו יוס הכפורים לא נייתי, דהא כפר עליה יוס הכפורים! ומשני: "לכל חטאתם" ולא לכל חטאתם. ולרבי אלעזר הקפר מאי איבא למימר? נזיר כי מיייתי קרבן - לאו לכפרה מייתי, אלל לחולו עליה נזירות טהרה. א"כ, למישרי נפשיה ציין. אלמלא דקרבן נזיר לרי אלעזר הקפר לאו לכפרה אחי, והכא משמע דבא על חמא אינה טעונה נסכים! והכי אמר נמי צפ"ג דנזיר (דף 97 יט). דחטאת העוף לרי ישמעאל בא על חמא, דאע"ג דבעל מיעקר עקר, מייתי. ואכתי היה מני למיפרך התם לרי שמעון דהכא ולרי ישמעאל מספק נזיר, לרי ישמעאל מספק נזיר טמא, לרי שמעון אפי' מספק נזיר טהור. וצפרק קמא דשבועות (דף 12) נמי לא מתרין כמו צכריות דלאו משום כפרה אחי! **סבר** לה ברבי אלעזר הקפר. תימה לי: אמאי תלי מילתיה צר אלעזר הקפר? והא איבו גופיה אומר נמי צפ"ק דנדרים (דף 97 יא): אבל נזירות לא התנדבו, שלא יקראו חטאין, שנאמר: "וכפר עליו מאשר חטא!" וי"ל: אגב שיטפיה, דנקט בכל דוכתא הכי - נקט נמי הכא כי האי ליטגה. **במין חומר.** פי רבי היכל: מרגלית. ענין אחר: צושס, כמו חומרתא דפילון (שנה דף 33). - צשמים מעורבין, מרגוס "צלוה" - דפילה. ענין אחר פי' רבינו סעדיה גאון: כמין המעשה. דבלשון ארמית אומר אדם לחצירו "מה חמך" - כלומר: מה מעשיך.*

פסחים סה: יומא סו:
ל"ה וכו'. קרב הקומץ דקמני דמיסיר שריים צבטליה, מאימתי תשיצ קרביה להסיר שריים - לרבי יוחנן פלאת ליה, משפית האור צרובה, ולרבי תנינא - משפילוט צו ופילו מעט. למשחה. גבי מתנות פהוקא פתיב (במדבר יב): "לך נתמים למשחה". לא תאפה חמין חלקם וגו'. הפילו חלקם שריים, לא תאפה חמין. דדרשין ליה האי "תלקס" דקרא נמי לפי' א"ל לא תאפה". מנחת חומא. דבא על חמא, דמטמא מקדש ופועט עבודה ופועט ציטוי, דכתיב דתס: "ואם לא תשיג ידו לשי תוריס" וגו' (ויקרא ה). ה"ק וכו'. פלומר, לא קמני מילתא צבטליה נפשיה, אלל פרוך ותני הכי: כל המנחות טעונות שמן ורובנה וזאות חמין, פלומר: ופאינס טעונות - זאות מיהם חמין וזאות סולת. פלומר, דקא מנעו מעליהם אית צהו. פ"ל? מנחת חומא אע"פ פאייק טעונה וכו'. שלא יהא חומא נשפר. להקל במנחתו יתיר מןאחר מנחות. חפאת חלב. כל חפאת חלב כתיב: "כל חלב וכל דם לא תאכלו" (סו א), וכתיב בתריה פלשת חפאת. נסכים. סולת למנחה, ועשרון ללבש יין ושמן וביעית הוין, כמו שמתקדיין לעולה ושלמים. ומפני מה אינם טעונות. דכתיב בפלשת נסכים (במדבר יט): "לפלה נדר או נדבשה". דבא צנדר ונדעה - טעון נסכים ואין חפאת ואשם טעונים נסכים. חפאתו ואשמו של מצורע. איתרבו דבדיא לנסכים, צמסכת מנחת צפרק "שמי מדות" (דף 65:). על שבועה דברים נגעים באין. ומפרש להו צפרקין צפרק "יש צפרקין" (דף 110). מנגיעה איפפר ליה. יסורים ופשת של נגע, כפרו לו על אותו חטא. וכי קא מיייתי קרבן לאשתרוי בקדשים הוא דמיייתי. לפי טעמא דהדריקן הפתוב בפנה לטברקין: זב וזהו יולדת, ומלרע. ונזיר שפגמא. חפאת נזיר. שפגמא מלאת ימי נזיר חטאת ועולה ושלמים. נזיר חומא הוא. לפייער עמנו מן היין. חומר. צוטון צלע, והוא של יקב, וחמתים צו שני נזיר חלוק לנו. דמשפיעה

תוספות שאנין
ז"ל ולא גרס אטו בכלי שרת מקטר ליה. והכי קא קשיא ליה דברי ר' יוחנן, דהוה נזיר וזוהי עדיין לא מלח והוה אחרי כן הני ומולחו ונתנו על גבי האשים אלא אימא מעלהו על מנת להקטירו בכלי שרת לאחר שימלחנו ובמנחות (דף 10 ע"א) קאמר בי הכא ומקטירו בכלי שרת ולא פרוך כי הכא ופי' במסכת יומא פ' שני שיעורי (דף 100). נזיר נמי חומא הוא. פי' שציער עצמו מן היין. וא"ת ליקשי מאשם נזיר דהוה ליה למיפר דהתא מעונה נסכים דאינה באה על חמא כדאמר התם בכריתות (דף 97 ע"ב) אשם נזיר לכבילה אחי. וי"ל דבין דלכבילה קא אחי אינו טעון נסכים: **איבא**
וע"פ חו"ס קדושין כב: וחו"ס חולין קלד:

ועוד קשיא מפרק בתרא דכריתות (דף 97 טו) דאמר: [חמא] שאין אנו מכירין צו אלל המקום - יוס הכפורים מכפר. וקא פריך: ספק נזיר שעבר עליו יוס הכפורים לא נייתי, דהא כפר עליה יוס הכפורים! ומשני: "לכל חטאתם" ולא לכל חטאתם. ולרבי אלעזר הקפר מאי איבא למימר? נזיר כי מיייתי קרבן - לאו לכפרה מייתי, אלל לחולו עליה נזירות טהרה. א"כ, למישרי נפשיה ציין. אלמלא דקרבן נזיר לרי אלעזר הקפר לאו לכפרה אחי, והכא משמע דבא על חמא אינה טעונה נסכים! והכי אמר נמי צפ"ג דנזיר (דף 97 יט). דחטאת העוף לרי ישמעאל בא על חמא, דאע"ג דבעל מיעקר עקר, מייתי. ואכתי היה מני למיפרך התם לרי שמעון דהכא ולרי ישמעאל מספק נזיר, לרי ישמעאל מספק נזיר טמא, לרי שמעון אפי' מספק נזיר טהור. וצפרק קמא דשבועות (דף 12) נמי לא מתרין כמו צכריות דלאו משום כפרה אחי! **סבר** לה ברבי אלעזר הקפר. תימה לי: אמאי תלי מילתיה צר אלעזר הקפר? והא איבו גופיה אומר נמי צפ"ק דנדרים (דף 97 יא): אבל נזירות לא התנדבו, שלא יקראו חטאין, שנאמר: "וכפר עליו מאשר חטא!" וי"ל: אגב שיטפיה, דנקט בכל דוכתא הכי - נקט נמי הכא כי האי ליטגה. **במין חומר.** פי רבי היכל: מרגלית. ענין אחר: צושס, כמו חומרתא דפילון (שנה דף 33). - צשמים מעורבין, מרגוס "צלוה" - דפילה. ענין אחר פי' רבינו סעדיה גאון: כמין המעשה. דבלשון ארמית אומר אדם לחצירו "מה חמך" - כלומר: מה מעשיך.*

מנחות כו:
זככים כת. לא חולין קלד.
יבמות ת. שבועות טו: [מנחות נה].
מנחות ו.
יבמות נב. זש"י
טרכין טו. שבועות ת. וכריתות כו:
יבמות נב. זש"י
טרכין טו. שבועות ת. וכריתות כו:
נזיר יט. זש"י
קדושין כב: [קדושין כב:]

הנהרות הב"ח
(א) רש"י ל"ה חטאת וכו' כתיב דכתיב כל חלב:

וע"פ חו"ס קדושין כב: וחו"ס חולין קלד:
וע"פ חו"ס קדושין כב: וחו"ס חולין קלד:
וע"פ חו"ס קדושין כב: וחו"ס חולין קלד:

